

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Όγδοος ο χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι' Αθήναι.

Έτος έννενήντα δύο και με χίλια όκτακόσα,
έτσι 'μπέρδεψε τον χρόνο η ποιητική μας γλώσσα.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΩΜΙΟΣ την Ιεζεράδα — μίνον μη φορά θέ θγαίνη,
κι' έπαι έγω έξουάδα — κι' έποτα μου καταβείνει.
Συνομοτικός δέ έλεγομαι — γιατί λεπτά δέν έχωμαι,
κι' όσων Αθηνών την πάλιν — και εις την άλοδοπαίν,
και εις την Έλλάδα έλην — έλιχος νόξιμα κι' ένροσπίν,
Συνομοτή γηά κάθε χρόνο — έργατα δύδεκα και μόνο.

γηά τή είναι όμοια μέρη — δεκαπέντε και 'στό χέρι.
Κι' ένα φύλλο άν κρατή — έννινε συνομοσπότης,
κι' όσοιο τον παρά δέν όζει — θα τον φάη μαυρο φίδι.
Γράμματα και συνομομαι — απ' εύθείας προς έμέ.
Γηά τή σόρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μηά δεκάρα.

Έκτη του 'Ιουνίου,
σκέψεις περί βασιτείου.

Έννενήντα και τρακόδα
και δεσμοί και χίλια τόσα.

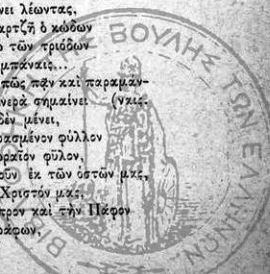

Περικλέτος, Φασουλής,
μείσα κι' έξω τής Βουλής.

Π. — Δίν πάμε μείσα, Φασουλή ;

Φ. — Άγού τó θέλεις πάμε
' άνοιγόμε τó στόμα μας και μιγάις να κτυπάμε.
Και μείσα κι' έξω τής Βουλής μεγάλη σαχλαμάρα,
κάτω δέν μαζεύεται η σόρα και η μάρα,
κάτω δλ' άνάλατα, μονότονα και κρύα,
κάτω δέν μας άναψε θερμή φιλοπατρία.
' Άρχις' ή συνεδρίασις έν σιωπή μεγάλη
και χαμομερουόυνται μερικoi κι' άποκοιμούνται άλλοι,
τίγα τίγα κτυπά ό Κανταρτζής, πολλούς πειράξ' ή ζίστη,
άνα σου κι' ό Κωνσταντόπουλος, ό νέος Πιτ τουτίτσι,
τίγα τίγα κτυπά ό Κανταρτζής, πάς Βουλευτής όραίζεται,
ή Μισοσηνής βλίπωντας τον Κανταρτζή φουρμαίεται,
και κάθε τόσο γίνεται μεγάλο πανηγύρι,
και κάθε τόσο τάχουμε μέ τούτον τον 'Αργύρη,
Κανταρτζής τον κώδωνα και δεύτερον σημαίνει,
όραίζεται όκτώ παληοί κι' όκτώ νεοφερμένοι,

ό Κανταρτζής τον κώδωνα κι' έκ τρίτου τον κτυπά,
εις δι τή πάλικα φαινεται τó μούτσουνο παππά,
ό Κανταρτζής τον κώδωνα και τίταρτον βαρσί
και τρείς άρχιεπισκόποι προβάλλουν σεσέρι,
κι' άκους ένστάσεις έκλογών από καμπόσους κλαίοντας
και λήγ' ή συνεδρίασις κι' έτσι πηγαίνει λιώντας,
και μόλις παύση, Περικλή, του Κανταρτζή ό κώδων
κι' οι Βουλευφόροι σκορπισθών έν μίσω των τρέβων
άμείσως του μεσημεριού άρχίζουν ή καμπανάι...
Π. — Μούπαν 'στά πάλικα τής Βουλής πώς πών και παραμάν-
Φ. — Αυτό πολύ μ' εύχαρισται και φανερά σημαίνει (νχις
πώς στάξιμος ό τόπος μας εις τίποτε δέν μίνει,
κι' όπωσ σου είπα, Περικλή, 'στό περασμένον φύλλον
σπεύδει προς χειραφέτησιν κι' αυτό τώρσιον φύλλον
και τής πλευράς μας ή πλευρά, τούτσου έν των όστών μας,
είτε άργά ή 'ργήγορα ό' άλλάξη τον Χριστόν μας,
και μέ τή δού μουνηλώνοντας την Κύπρον και την Πάρον
'στά θεωρείται θάγγεται των δημοσιογράφων,

και συ θα κάθισαι σιμά βερβάτης παραμάνας
 να εξελίγεις αίσθησας τών εκλογών τās πλάνας.
 Π.— Έν τούτοις πάμε, Φασουλῆ... τί θάβωλο νά κάνουμε ;
 ικαί θερρῶ τήν ώρα μας άδικως δέν τήν χάνουμε.

(Εισίρχονται εις τήν Βουλήν κ' αρχίζουν συζητήσεις.)

Φ.— Ποιόν χαιριτεις, βρι Περικλή ;
 Π.— Τόν μόνη τῆς Δαρίσσης.
 Φ.— Χαιρίτα τον κ' ἐκ μέρους μου... δέν ξέρεις πῶς μ' άρσις...
 άμίσως μί κατέκτησι μ' έκεινον του τό φσις...
 Π.— Άρχίζει τās ένστάσεις της ή κάθε μαλαγάννα...
 μά νά 'στό θεωρίεν μας και μία, παραμάννα.
 Φ.— Θά πλησιασω, Περικλή, προσφώνησι νά κάμω.
 Π.— Κι' έγώ μαζ'ι σου έρχομαι γ' αυτό νά σι συνόραμω.

Φ.— Μετά μεγάλης μου χαρῆς 'στό πλήθος τών σοφῶν
 παρατηρῶ και σās εἶδῶ τήν εύρωστον τροφόν,
 κ' έλιπίζομεν άργότερα εις ευτυχίης ήμέρας
 νά βλέπωμεν άντι μίεσ πολυ περισσώτερας,
 και γόνατα με γόνατα νά κάθισαι κοντά μας
 ελιγχοσαι τά χριή μας και τά καθήκοντά μας.

Βεβαίως θα έμάθατε, μυριαχτισμένη γλάστρα,
 πῶς 'βγήκαν Βουλευται πολλοι, που κάνουν γιά βουζάστρα,
 βεβαίως θα έμάθατε του έθνεως ή Βουλή
 πῶς τῶν άρρένων έγινε Δημοτική Σχολή,
 κ' έπισπασαι μετά χαρῆς 'στό καίμα τῆς ήμέρας
 νά δώσατε τό γάλα σας πρὸς τοις μικροῖς πατέρας.

Εις τῆς Βουλῆς τὰ πρακτικά τό γεγονός θα μείνη
 και τρεῖς φοραῖς μακαίρει κ' εύδαιμονες εἰκίει,
 που θα θηλάσουν τοῖς μαστοῖς τιαυτῆς παραμάνας,
 κατά τό δῆ λεγόμενον άρτιμελοῖς νταρντάνας,
 που τό φουσκόνον σῆθος της και τό παχύ τῆς γάλα
 πρὸς νέα κατορθώματα μας όδηγεί μεγάλα.

Μετά χαρῆς παρατηρῶ κ' έγώ κ' ὁ Περικλῆτος
 πῶς κ' ἡ βουζάστρα άφρισαν με τήν Βουλήν ήριτος
 άδικηρίτως τάξεις, μαστῶν, περιωπῆς,
 και τούτο είναι μέγιστον σημεῖον προκοπῆς,
 πιστεύω δέ, κυρία μου, έντός ὀλίγου χρόνου
 'στών οδύρα νά καθισται τοῦ κάθε φαμαράνου.

Κι' ἐπὶ τῶν μὲν ζητήματα φυτρώνουν σοβαρά
 μονάχα κάθε δίσπεινα θα έρχεται κυρά
 νά πῃ κ' αὐτῆ τήν γῶμῶν της με χέρι και με πόδι,
 εις δέ τὰ δευτερευόντα και τὰ ἰπουσιώδη,
 εις εξελίγεις ὀπλοδῆ κ' εκλογῶν πλεκτάνας,
 θα στέλλη τήν κουζίνα της μετὰ τῆς παραμάνας.

Και τώρα δέν μας λέγεται, κυρία παραμάννα,
 ὅπου εὐνοιάζεσαι ὡς είδος μαντζουράνα,
 μήπως ένστάσεις εἴχετε ἐπ' εκλογῶν καμμίαν ;...
 εἰπάτε τας ελευθερα χωρίς κανέν ἱμποδόν

νά σας ὑπερητήσωμεν με πᾶσαν προθυμίαν
 κ' εὐθὺς νά τας εκθίσωμεν 'στό τμήμα τό άρμυδιόν.

Ἡ τοῦ Αἰγίου εκλογῆ σας φαίνεται γνησιᾶ,
 ἡ ἐπιμεθασίς εκάμε φρικτάς ἡ Ἐξουσία ;
 Λέγει ὁ Μελετόπουλος με τόνον σοβαρόν
 πρὸς αὐτῆς τῆς εκλογῆς πῶς είναι νοθευμένη,
 κ' ἰκτός τῶν ἐπιμεθασίων 'στών Δῆμων τῶν Βευρῶν
 ἰψήφισαν ἑπτὰ νεκροί και τρεῖς ἀποθαιμμένοι.

Πῶς οἱ Παναγιωτόπουλοι δέν εκάμαν νισαίρι,
 πῶς ἀπό τῶν κατάλογον με τρόπον διεγράφη
 πᾶς ὀπαδὸς τοῦ Ἰπουργου, πᾶν ὄνομ' ἀντιπάλου,
 και τῶν ἐξυλοφόρτωναν μετὰ γονορῶ ροπαλου,
 πῶς γύριζαν νυχθημέρον μετὰ ὀμμαστύνῶμεν
 ένσπειροντες 'στό Αἶγιον τήν ἑρίκη και τῶν τρώμον.

Ὁ δὲ Παναγιωτόπουλος μας λέγει τὰ δικά του
 και γιὰ τῶν Μελετόπουλο τινάζει τῶν γυκακ του,
 πῶς ἤθελε τήν εκλογῆν νά πάρη με τό ζορι,
 πῶς με Νομαρχας φαναρά κ' αὐτὸς ἰψήφοροί,
 και πῶς τῶν ἰπουσιώεων πληθύς χωροφυλάκων,
 κ' ἐκ τούτου καταφαίνεται πῶς εἴχ' ἡ φάβα λάκκον.

Πῶς κάθε πράξιεν έπραξε, που ὀδῶλου δέν συνάδει
 πρὸς ἐνε νίον Σπυδαυλον τοῦ Σπείματος δαιμόνιον,
 και πῶς 'στό σπῆτι κάθισαι τοῦ Πελυγρονιᾶδῆ
 κ' ήμέρα νύκτα ἔβαλαν κ' οἱ ὀδο τό Πελυγρόνιον.

Κι' αὐτό τό μέγα γεγονός νά ξεκασθῆ δέν άρσις,
 κ' εὐθὺς ἀπό τό Αἶγιον τό πρώτο πρώτο βραδυ
 'στών Βασιλεία με σπουδῆν κυρά ἐτηλεγράφησι
 πῶς εις τό σπῆτι κατεικει τοῦ Πολυγρονιᾶδῆ,
 άμίσως δέ ὁ Βασιλεὺς ἐκ τῆς Δαιμιμαρίας
 τῶν συνεχάρη ἐκ ψυχῆς περὶ τῆς καταικίας.

Τισαῦτα κ' ἄλλα λέγονται σπουδαῖα και χαζά,
 ὁ Κούστας δέ, κυρία μου, μετὰ τοῦ Πετμεῖα
 αὐτό τό τηλεγράφημα έντόνος άναίρει
 και οὐτε καν εἰς κανενος κεφάλι δέν χωρεῖ
 ὅτι τιαυτῆν εκάμει ὁ Ἰπουργος βλακίαιαν
 τισαῦτα νά τηλεγράφη πρὸς τήν Δαιμιμαρίαν.

Και τώρα σῆς τί λέγεται, κυρία παραμάννα ;
 τίς ἐκ τῶν δύο φαίνεται πῶς είναι μαλαγάννα ;
 Και τῶν Πατρῶν ἡ εκλογῆ μεγάλως ἱμπεριεύθη
 και ρήτορας δίστασι, μεστοί φιλοπατριᾶ,
 φαναζῶν εις τὰ πέρατα πῶς εκαιπονοθευθῆ
 κ' ἡ εκλογῆ τοῦ τμήματος τῆς Εὐαγγελιστριας.

Τρεῖς ψήφους ὑπερέστησαν ὁ Ἀγγελῆς ὁ Ρούφος
 κ' ἰδοῦ σπαρκατιώταται άκουονται φωναί,
 ὁ δὲ Γεροκοστόπουλος, ὅπου δέν είναι μαλπούρας,
 γυρεῖ 'οι τρεῖς 'οι άκαίρηθον εὐθὺς ἀπό τό ναι,
 και σῆς Βαγγελίστρα μου φωνάζει μή χαθῶ
 κ' ἀκούωσι τό τμήμα σου νά μὴν άδικηθῶ

Μά και 'στού Παντοκράτερος τὸ τμήμα λέγουσ' ἄλλοι
 συνίδησαν ἐγκλήματα πολλὰ καὶ φρικαλέα,
 κι' εἶθε ὁ Παντοκράτωρ τὸ χερί του νὰ βάλῃ
 ν' ἀσπίρη τὸν σκυλάραπα τῆς Πάτρας 'Αχιλλεία,
 ἂν καὶ θαρρῶ πῶς γέγραπται 'στὴν Βίβλον τῆς Βουλῆς
 νὰ μείνῃ ἀντιπρόσωπος Πατρῶν ὁ 'Αγγελῆς.

'Ἄλλα βουλαὶ 'Αχιλλεῖοι κι' ἄλλα Βουλῆς βουλαὶ
 καὶ πᾶς σχεδὸν ἐπιτυχὸν ἄς πίνῃ ναργιλέ,
 γιατί 'στὴν πόρτα τοῦ κουρῦ δοσὸ κι' ἂν θέλῃς βρόντα
 κι' ὅταν κατῆλθον ἑκατὸν τὴν δεξιὰν κι' ὀδόντα,
 κναεὶς θαρρῶ δὲν εἰσπορεῖ νὰ κἀνῃ τὸν βαρβῶτον
 κι' ἂν γέμισε ἡ κἀλητ του μὲ κοπρικεὶς προβάτων.

Καὶ τῶν Παξῶν ἡ ἐκλογὴ μᾶς μῆτις μὲς 'στὴ μῦτη
 καὶ τὸ περιέργον κεντῆ κι' ἱμοῦ τοῦ πατριώτου ...
 κακὰ τὴν ἔχει ὁ Μακρῆς ἀπὸ τὸν Βελλανιτῆ
 καὶ τοῦτος λέγει τὸ μακρῦ κι' ἐκείνος τὸ κοντὸ του.
 Λυσώδης δὲ ὁ Θόδωρος εἰς τὸν Μακρῆν ἐρίχηθ
 καὶ μέσα κι' ἔξω τῆς Βουλῆς φωνάζει διατόρους
 πῶς ὁ Μακρῆς εἰς πτώχευσιν πρὸ χρόνου ἐκπύρηθη
 καὶ κατὰ νόμον δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι Βουλευφόρος.

Κοψομεσεάζουν τὸν Μακρῆ τὸ λέγουσ' του αἰ σφύρα
 καὶ μίαν γνωμοδότησιν περὶ Μακρῆ ἔφηρε
 ἀπὸ τὸν κύριον Ψαρᾶν κι' ἀπὸ τὸν Εὐταξίαν,
 πῶς ἔχ' ἡ γνώμη των πολλὴν αὐθεντικὴν ἀξίαν.
 Κι' ἔξωθε ὁ Θόδωρος ἐπὶ χιλιᾶδες τὰλληρα
 καὶ τώρα δὲν θὰ φαίνεται πολὺ συχνὰ 'στὰ Φελλῆρα,
 κι' ἔγκυπτων εἰς τὴν Ρωστικὴν ὡς πρὶν φιλολογίαν
 κι' εἰς γνώσειον καὶ μελετῶν ἀνεύωτον πηγήν

θ' ἀλλάξῃ πάντα τοῦ Μακρῆ Χριστὸν καὶ Παναγίαν
 καὶ θὰ προτοιμάζεται πρὸς νέαν ἐκλογὴν.

'Ἄλλ' ὅμως πῶς σὰς φαίνεται καὶ ἡ τῆς Λιμηρᾶς; ...
 κι' ἐκεῖνη ἔχει βάσανα καὶ τόσας συμφορὰς.
 Ὁ Παππαμιχαλόπουλος διὰ γραφίδος λαύρου
 πρὸς τοὺς κατοικοὺς ἔγραψε τῆς νείας 'Επιδαύρου
 πῶς ἔρχεται 'στὴν Λιμηρᾶν ἱρ' ἀρματος πυρίνου
 καὶ δὴ συνοδεύομενος ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου.

Κι' οἱ κάτοικοι τῆς Λιμηρᾶς νομίσαντες πρὸς ὄραν
 πῶς θάβει ὁ Διάδοχος τοῦ Θρόνου Κωνσταντίνος
 ἀμείως ἀνεστάτωσαν ἐλόκληρον τὴν χώραν
 κι' ἐξώρμησαν νὰ τὸν δεσθεύσιν οἱ πάντες εὐφροσύνας.
 Πλὴν φεῦ! τῆς ματαιότητος ἐκάστου ἀνθρώπινου! ...
 ἔσθιμενε τῆς Λιμηρᾶς ἡ ἔξωφῃς ἐκείνη
 σὰν εἶδαν ὅλοι γάσκοντες ἀντὶ τοῦ Κωνσταντίνου
 πῶς ἔρχεται ὁ Κωνσταντῆς, ὁ γυῖος τοῦ Καπιτσίην.

Πρὸς δὲ αὐτὸς ὁ Ἵπουργὸς ἐνήργησε κι' ἄλλως,
 καθὼς δ' ὁ Ρίτσος βεβαίω μετ' ἄλλων διαφόρων
 πῶς ἔχει σχέσεις ἔλεγε μετὰ τοῦ Βασιλείου,
 πῶς ἔστρωσε τὴν κάπα του ἐντὸς τῶν Ἀνακτόρων,
 καὶ μελετῆ ὁ Βασιλεὺς εἰς πρώτην εὐκαιρίαν
 νὰ δώσῃ πρὸς τὸν Ἵπουργὸν τὴν κόρην του Μαριάν.

Πῶς προεῖκα τοῦ ὑπέσχετο εἰς ἑκατομμυρίων
 μετὰ πολλῶν ἐπαύσεων, γηπέδων καὶ χωρίων,
 πῶς τακτικὰ εὐρίσκειτο εἰς ἑπικουριῶν
 μὲ πᾶσαν Ἵψηλότητα δεμίνη καὶ λυτήν.

κι' ἐπιτήδεις ὁ πιθηρός ἐπήγες 'στὴν Δανίαν
νὰ κουβαλήσῃ ἀπ' ἐκεί τὴν προικὰ μετρητὴν.

Τοιαῦτα μετὰ κομπασμοῦ, καὶ προπετείας γαῖρου
πρὸς τοὺς κατοικοὺς ἔλεγε τῆς νιᾶς Ἐπιδαύρου,
κι' εἶναι ὁ μόνος Ἵπουργός αὐτοῦ τοῦ Ἵπουργεῖου,
ποῦ θὰ συνδέσῃ τὸν λαὸν μετὰ τοῦ Γεωργίου.

Πρὸς δὲ κι' ὁ ἀντιπρόσωπος ὁ καὶ δικαστικός,
Χαρμπούρης ὁ πολυγλωσσος κι' ἀνὴρ ἰκκηντρικός,
ἐκάλεσε τοὺς ἰκλογεῖς μὲ κωδωνοκρουσίαι,
κι' ὅταν αὐτοὶ προσέβησαν ἔμπρὸς 'στὴν Ἐκκλησίαν
τοὺς ἔλεγεν ὁ Ἵπουργός πῶς εἶναι ὅ θυμαῖσιον
καὶ στίεται 'ψηλὰ 'ψηλὰ ὡς 'στὸ κωδωνοστάσιον.

'Ἐταὶ ὠμίλει δι' αὐτόν, ποῦ ἡ χρυσὴ τοῦ μοῖρα
μέλλον εὐρύ τοῦ ἵνους καὶ σταῖον λαμπρόν,
ἐνὲ γὰρ τὰ ὀνόματα τοῦ Ρίτσου καὶ τοῦ Λύρα
συχνὰ μετεχειρίζετο τὴν λέξιν τοῦ Καμπρών.

'Ὅμως ὁ ρέκτης Ἵπουργός ἐν ἄλλῃ τῇ σπουδῇ
τάποκρηττεῖ δι' αὐτὰ ὡς ψεύδῃ ἀναιδῇ,
Ὀὐχ ἦντον καὶ τοὺς μὲν καὶ δὲ ποσῶς δὲν ἀδικῶ,
μηδὲ πιστεύω εἰς αὐτοῦ κι' ἐκείνου ἱστορίας,
εἰς μάτην δὲ θὰ καρτεροῦν νὰ πάρουν μερικὸ
κι' οἱ καίτοι καὶ τῆς Λιμηρᾶς 'στὴν προικὰ τῆς Μαρίας.

'Ἐν γίνεαι δέ, κυρία μου, σὰς βεβαίῳ συντόμως
πῶς διεξήχθ' ἡ ἰκλογία ἐκάστου παρανόμως.
Μὴ τὰς ἰνστάσεις τὰς πολλὰς ὁ κόσμος θ' ἀπερῆσῃ,
καὶ τότε μόνον ἰκλογαὶ θὰ γίνουσι ἀληθείαι,
ὅταν ρητῶς καὶ καθαρὰ τὸ Σύνταγμα ἴδῃ
πῶς Βουλευφόρος γίνεται πᾶς Ἕλλην ἰκτιθεῖς.

Καὶ τώρα πῶς σὰς φαίνεται τὸ μετ' ὀλίγον μέλλον,
καθὼς κι' ὁ περονόσορος ὁ τῶν σταριδαμπέλων;
νομίζετε πῶς τὸ κακὸν τῆς νόσου θὰ περάσῃ,
ἢ ὅτι 'στὰ χρωῖγράρα κι' αὐτὸ θὰ ἐπιδράσῃ;
ἐν τούτοις δὲν σὰς φαίνεται πῶς εἶναι παρά νόμον
κι' ὁ χαλασμός τῶν πλατειῶν ὑπὸ τροχιδορόμων;

'Ὁ Πιτ ὁ Κωνσταντόπουλος δὲν χωρατεῖει ἐξόλου,
εἶν' ἕνας Πιτ ἀλλοτριώτικος μὲ πείσμα τοῦ διαβόλου,
κι' ὅταν Τριπολιτωστικό τοῦ ἔρχεται μοῦρῃν
θελεῖ νὰ κάμῃ κάθε τί καθὼς αὐτὸς τὸ κρίνει,
καὶ στέλλει χωροφύλακας, κλητῆρας κι' ἀστυνόμους,
καὶ μὰς χαλᾷ τὸ Σύνταγμα μὲ τοὺς τροχιδορόμους.

Δὲν εἶναι παιζὲ γίλας καὶ μὲς 'στὰ ὅλα ρίχνει,
νὰ μὰς ἀφήσῃ προσπαθεῖ τῶν ἡμερῶν τοῦ ἴχνη,
ἀν δὲ εἰς ὅρας ἰκλογῶν κρατῶν τὴν πολιτείαν
ἠσπᾶσαι τὸ Σύνταγμα καὶ τοὺς κειμένους νόμους,
ἀλλ' ὅμως τοῦ Συντάγματος θὰ ἔλθουν τὴν πλατείαν
πῶς τὴν ἔξετραχίσε μὲ τοὺς τροχιδορόμους.

Καὶ τῶρ' ἀρχίζει ὅπως πρὶν τὸ φοβερὸν αὐλάκωμα
καὶ βάρβαρον πρὸς καὶ σκούντημα καὶ σπρώξιμο καὶ πλάκωμα,
κι' ἀνάμνησις παντοτινῆ τοῦ Πιτ Κωνσταντοπούλου,
ἵνὸς οὐρανιζόμενος τοῦ Στέμματος Συμβούλου,

ποῦ ἦτον εἰς τὸ πείσμα τοῦ καμῆλ' ἀληθινῆ
καθὼς αὐτὴν ποῦ ἔφρασαν κι' ἔδω Ἀφρικανῶν.

'Ἄλλ' ὅμως σὰς παρακαλῶ, φιλάττη παραμάννα,
πολύ συχνὰ νὰ ἐρχοσθε σὰν κόμ' ἰλ φὲ κυρία,
νὰ πέρωμεν τὰ τμήματα τῶν ἰκλογῶν πᾶσαν
κι' ἰνστάσεων ν' ἀκούωμεν παράπανο μυρία.

Εἰπῆτε δὲ παρακαλῶ, χωρὶς νὰ λείψ' ἡμέρα,
κι' εἰς ἄλλας συναδελφους σὰς νὰ ἐρχωντ' ἔδω πέρα
μὲ τᾶσπρα τὰ φαχίλια των καὶ μὲ τοὺς κεκρυφάλους
νὰ βλέπωμεν τοὺς κἀλοὺς των, τοὺς ὄρους, τοὺς ὄρλους.
Τὰς παραμάννας πάντοτε κι' ἡγάπησα κι' ἡγάπων,
ἐφ' ᾧ καὶ μίνο δούλης σὰς καὶ ταπεινὸς θεράπων.

Φ.— Ἐγὼ πηγαῖνο, Περικλῆ, χωρὶς καιρὸν νὰ γάνω . . .
ἐκάμα τὴν προσφρόνησιν καὶ μὲ τὸ παραπάνο.

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς ἀναχωροῦν συγχρόνως
καὶ τραγουδοῦν κι' οἱ δῶο μαζί καὶ μέσα βράζει πόνος.)

Μιὰ παραμάνν' ἀντάμωσα, μιὰ ζηλειμένη κ ὀ ρ η . . .
τὴν εἶδα μίσα 'στὴ Βουλῇ
κι' ἦμου ἀλάλητο ποῦλι
κι' ἀμούστακο ἀγόρι.

Μιὰ μέρα ποῦ καθόμαστε 'ψηλὰ 'στὸ θεωρεῖο
Μάρω, τῆς λέγω προπετῆς,
θὰ ἰκτωθῇ γιὰ Βουλευτῆς
καὶ θὰ γενῶ θηρίο.

'Ἀπὸ τὸ χέρι μ' ἀρπάξῃ καὶ τὸ γλυκὸ τῆς στόμα
μοῦ εἶπε πῶς γιὰ συλλογαῖς,
γιὰ νταβατουρία κι' ἰκλογαῖς
εἶμαι μικρὸς ἀκόμα.

Μεγάλωσα κι' ἐπιλαχὼν ἐδόγηκα πέρα πέρα . . .
τὰ λόγια τῆς δὲν λησμονῶ
κι' ὅλο μ' ἰνστάσεις κοπανῶ
καθουροῖστέον ἀέρα.

Καὶ ὄλιγας ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

'Ἐτη χρυσῶ, ποιήματα μὲ μουσικὴν γλυκείαν,
κατάλληλα εἰς τὴν μακρὰν τῶν Παίδων ἡλικίαν,
τοῦ Κωνσταντοῦ ἀγαλλομὰ πολυτῶν βιβλίων,
τοῦ Πυθαγόρα τὰ σοφὰ διδάγματα ἠγελείον.

Σενομανία, Ἀσκαρῆ κανονία κομωρία
εἰς μίαν πρῆξιν μοναχῆ μ' ἑλίαι Ἀσκανῶν,
ἐσεῖ καὶ χέριτος κομῆς μεγάλη ἀρεσία
καὶ δεκαπενταελλασοῖ μὲ πρὶν ἀριονόκον.

Οἱ ράπτει Ἀθωνοῦποιοι ἔφρασαν χίλια μυρία
τῆς ἐποχῆς τῆς θερινῆς ἀθάνατα κλημῆρας,
ποῦ κάθε γνώστης τοῦ σερμοῦ μοναχικῆ τὰ κρίνει,
ποῦ μπαίνειν κακορῶστωνος καὶ βγαίνειν εἰρημῶν.
'Ὅσο γιὰ τὴν κομψότητα καθίνας σὰς τὸ εἶπει
πᾶς τοῦτο νὰ παραβῆται δὲν ἔχει ἄλλο ταῖρι
τεχνίται ἀπαρμυλλοὶ ἀμφοτέρου ὅμοι
καὶ γελᾶσαι σὰς καρτερὸν εἰς τὴν ὁδὸν Ἐρμού.